

Pet pesama

VUK VUČO

Hvala Jovanu Kratohvilu za plaš
moj, hvala za njegov kamen

ODLAZAK

Moja ljubav je protrčala kroz grad i prekoračila reku
stajao sam zabunjen
gledajući kako se u daljini gube njene potpetice.
Potrčao sam za njom sudarajući se sa prolaznicima —
Izvinite, vikao sam,
da niste možda videli kako je pored vas protrčala moja
ljubav? —
ima u kosi široku sunčanu traku.

Ljudi su me gledali čudeći se —
videli smo jednu devojkicu sa kratkom plavom kosom
vašu ljubav nismo videli —
sigurno je ušla u neku bočnu ulicu
ili je stala u red za cigarete ispred prodavnice duvana —
sigurno ste je mimoišli

Lažete, vikao sam, svi vi lažete —
nikada nisam mimoišao ono što je moralo da dodje.
Da niste možda videli moju ljubav? —
upitao sam jednog čoveka u somotskom kaputu.
Vi ste, mladiću, ljudi, rekao je,
vi tražite nešto što se nikada neće vratiti —
video sam je
protrčala je brzo igrajući se nekom belom trakom.

Pa šta, vikao sam,
tražim nešto što se nikada neće vratiti,
vi niste čovek, vi ste budala
moja ljubav je sigurno otrčala na reku.

Stajao sam na obali između kamenova i mulja
moja ljubav je ostavila za sobom samo jedan sunčev zrak
sličan s onim koje deca bacaju sa ogledima

Moja ljubav je protrčala kroz grad i prekoračila reku
moja ljubav je imala duže korake od moje smelosti.
Bilo bi lepo da neko jednoga dana na ovom mestu
na kome je moje ljubav prošla na drugu stranu
sagradi most za vozove i pešake.

PARTEGENEZA PLAČA

Jednom smo bili devojkica i imali smo leptira
i igrali se s njim na kamenu igrali se ljubavi
Došao vetar došao oblak i zaklao leptira
Sada devojkica plače
sada mi plačemo, što nismo imali duže ruke

SMRT PLAČA

Bili smo jednom jedan čovek i imali smo mrak u očima
i nismo imali čeljusti i gutali smo noževe
kao madjioničari pod šarenim šatrama
Bili smo jednom samo jedan čovek
i plakali smo plakali bele konje sa crnim grivama
Kao u cirkusu

POBUNA PLAČA

Jednom smo imali ruke i koračali po mesecu
Senke su nam se pobunile senke su nam mislile da
[mogu biti noževi
Otkupili smo im glave i ruke i bacili ih u jarak pokraj
puta i otišli vukući za sobom samo teturave trupine
Da imamo reflektore umesto očiju i buldožere dlanove
Naše bi senke sekle kamenje i stabla jablanova
(Iz ciklusa PET PESAMA O PLAČU)
Beograd, 1955

REKVIJEM

Prekoračila me je noć
koja u nadržima nosi jutro
ostavila je mojim očima svoje slomljene grane

Procvetala je noć na mojim grudima i usnama
i pala kao slomljena ptica i
zatrpala moju ulicu i
sve mostove na reci

Došlo je jutro sa očima od noći
a ja sam uzeo oči ptice.
i spalio ga na svojim dlanovima.
Beograd, 1954